

متن پرسش

سلام علیک بجوامع السلام: با عرض پوزش از حضرت استاد و کاربران بابت زحمت و اذیت مطالعه ی مطلبی که قرار داده می شود.

کربلا و صیروت تاریخی انسان همچنان که انسان در سیر الی الله در ذیل تاریخ توحیدی از مقطعی یا از طوری در طور دیگر حاضر می شود و خود را پیش از گذشته در تعیین حقانی می یابد و احساس می کند که از آن به شدنی بعد از شدن یا بودنی پس از بودن می گوئیم این صیروت تاریخی که ذیل تاریخ قدسی معنا می شود از حضور آدم ابو البشر آغاز و تا حضور ختمی نبوی ادامه یافت و بعد همین صیروت با حسین علیه السلام در تاریخ تعینی دیگر یافت و معنایی دیگر از انسان را به تاریخ گمگشته و حیرانی بشر امروز بخشید تا انسان در عمق معنا بخشی خودش در دل حضور تاریخی حسین علیه السلام بودنی دیگر را تجربه کند و خود را در ساحتی از عالم و نسبت عمیق تر از مناسبات مادی و مدرنیته بیابد و این صیروت تاریخی را به تماشا بنشیند و احساس کند. اربعین، همان صیروت تاریخی است که با حسین علیه السلام شروع شد تا دست افتاده ی انسان زمینگیر این تاریخ و زمانه را بگیرد و در افقی و ساحتی حاضر کند که طلب پنهان و نهفته ی وجودی هر انسانی است که در این تاریک خانه ی وهم آلود این سوئی گم شده، یا غبار شهوت ها و غضب ها آن را مسکوت گذاشته است و اما اربعین آغازی بر پایان همین سکوت تاریک خانه ی عالم غبار آلودی است که بشر می خواهد از پوستین دروغین دیروزش به در آید و در فهمی جدید و عالمی جدید در نسبتی جدید با خودش روبرو شود و اربعین بستر چینی بودن و شدنی است که از آن تعبیر به صیروت تاریخی انسان می کنیم صیروتی که انسان در عالی ترین نحوه ی حضور خودش با حقیقت قرار می گیرد همان حس حضور و شهود حق که تماماً بودن و هستی است و دیگر معنایی از کنید و یا دوگانگی در میان نیست همانی که محی الدین از آن تعبیر به حق الیقین می کند و یا صدرا آن را رهایی انسان از قیود و مقام اطلاقی انسان تعبیر می کند و این همان افقی است که با اربعین به روی انسان گشوده شده است تا خود را و بقیه را در وجه اطلاقی یک حقیقت قدسی به تماشا بنشیند و اگر بپرسی چیست؟ بایست بگوئیم که فقط هستی است باید به افق شهودی اربعین حسینی نظر کرد و نظر بازی را از همین بستر شروع کرد آنگاه فقط تماماً حقیقت است و حقیقت و لذت تماشای آن و حضور در بیگرانگی و دوری از بیگانگی های قیودات و مناسبات و شئونات شهر مدرن شاید کسی بپرسد که در مسجد چه باید کرد؟ این پرسشی است که جواب دادن به آن انسان را در مسجد متحیر می کند عوض آنکه راهی جلوی روی او قرار دهد در حالی که

مسجد محل حضور و شهود و رویارویی و انس حضور است و اعمالی که در مسجد انجام می‌شود جهت تقویت این حس حضور و رویت و لقاء حق است نه آنکه برای خود معنایی مستقل داشته باشد. بنابراین در مسجد باید حاضر شد و به این حضور شدت بخشید تا بودن و هستی یافت شود و حس پوچی و بیهودگی و گمگستگی را از خود برانیم و در یک حیات متعالی و حضور بی‌کرانگی و قدسی در مسجد خود را احساس کنیم یک حس حضوری در عین بودن در نسبت با احدیت و گزنه هر چه از مسجد بگوییم یا برای شخص معین کنیم که باید در مسجد چه بکند او را متحیرتر کرده ایم! اعتکاف نیز از همین جنس است روزه در مسجد همراه با خلوت و سکوت و اعمالی که در اعتکاف دنبال می‌شود سنخ شدت حضور دارد تا آنکه بخواهد کار خاص مستقلی باشد. اربعین هم به شرح ایضاً یافتنی است بعد از یافتن، و شدنی است بعد از شدن. باید در مسیر اربعین حس حضور را شدت بخشید و پیاده روی خود عمل مستقل نیست! بلکه در مسیر صیروت انسان در تاریخی است که از حسین علیه السلام می‌گذرد و بایست در این طریق و مشی کردن حضوری بعد از حضوری برایمان تثبیت شود و شدت بودن در ما بیش از پیش شود. اربعین، قدم زدن در ساحت قدیم الاحسانی (حضرت احدیت) عالم توحید است که انسان در این تاریخ طلب آن را در وجودش احساس کرده است و به سوی آن قدم برداشته است و نشانه‌ی این طلب، حضور شهدایی است که در این سالهای اخیر در ما ظهور کرده است و تشییع شهدایی که انسان‌هایی با آرمان و اندیشه‌ی همان طلب در زیر این تابوت‌ها حاضر شده‌اند. آری شهدا این طلب و این حقیقت را پیش روی ما نهاده‌اند و ما مشتاقانه به استقبال این حقیقت تاریخی افتاده ایم تا ما هم جزو این قافله‌ی قدسی در دل تاریخ توحیدی حسینی باشیم و اربعین، جواب عطش تاریخی انسان آخرالزمانی است که هیچ چیز جز اصیل‌ترین بودن‌ها (بودن با حق) و حقیقی‌ترین انسان‌ها (انسان کامل) او را اشباع و ارضاء نمی‌کند. باید به استقبال حضور اربعین رفت تا حقیقت ما را دربرگیرد و آنگاه است که انسان در صیروت تاریخی خود حاضر شده است.... این مطلب را در آستانه‌ی حرکت به کربلا در کنار موكب چایی حضرت ابا عبدالله الحسین علیه السلام نگاشتم همراه با چای عزای سیدالشهدا علیه السلام و شاید آنگاه که این مطلب خوانده شود این کمترین در مسیر زیارت سیدالشهدا علیه السلام باشم و امیدوارم دعای خیر جناب استاد و دوستان بدرقه‌ای باشد تا در این سفر شهودی حضوری اربعین بیش از پیش حاضر شویم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان‌طور که می‌فرمایید به لطف الهی در منزلی حاضر شده‌ایم که ذیل نظر به حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» در حال تجربه‌ی بودنی هستیم که این، نهایی‌ترین بودن است تا خود را و بقیه حاضران در صحنه اربعینی را آینه‌نمایش حقیقت قدسی بنگریم آن هم وقتی ماورای کثرت‌ها به هستی‌جان‌ها نظر کنیم، در آن صورت است که حیرت می‌کنیم چه اندازه خداوند در این

عالم و در این جان‌ها به ظهور آمده است.

همان‌طور که فرمودید و خوب هم فرمودید این اربعین، جواب عطش تاریخی انسان آخرالزمانی است که هیچ چیز جز اصیل‌ترین بودن که بودن «بالحقی» است او را راضی نمی‌کند. به این فکر کنید وقتی رغبت به زندگی در انسان می‌میرد که زندگی را به پایین‌ترین شکل آن که فروافتادن در توهمات دنیایی است، تقلیل دهیم و متوجه حضوری که حضور در بیکرانه توحید است، در میدان‌های ظهور انوار توحید، نگردیم و این یعنی عدم حضور در حماسه‌ای که تندبادِ طلب، در نهایی‌ترین حضور در این زمانه با انقلاب اسلامی و پیرو آن در رخداد اربعینی پیش آمده است. تندبادی که خداوند به حرکت در آورده تا هرکس خواست در زمانه ظهور ایمان در ایمان وارد شود، خود را به آن بسپارد بدون آن که تفصیلاً بداند بنا است تا کجاها جلو برود. همین اندازه می‌توان احساس کرد که: «پَرّ کاهی است در مصاف تند باد / خود نداند در کجا خواهد فتاد.»

در سه جلسه‌ای که در خدمت رفقا تحت عنوان «باز اربعین» بود عرایضی شد، آن نکات می‌تواند ان‌شاءالله همچنان ما را متوجه افق گشوده‌ای بنماید که در آن از یک طرف انسان را در نهایی‌ترین حضور مدّ نظر قرار دهیم و از طرف دیگر تاریخی را که اشاره به نهایی‌ترین تاریخ که طلوع ظهور حضرت ولی عصر «عجل‌الله‌تعالی‌فرجه» است رامدّ نظر آوریم.

<https://eitaa.com/matalebevijeh/14529> موفق باشید